

NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1144

16.02.2025 (136)

Výchova zlého génia

Gerhard Lauck

Časť 10

Muž zákona a zločinec

Niekedy chcel môj bývalý (?) nepriateľ pomôcť v záležitosti týkajúcej sa bývalého (?) priateľa. Situácia bola často bizarná a mätúca. Pripomínalo to Starý západ, kde bola hranica medzi *mužom zákona* a *zločincem* niekedy nejasná.

Vrahovia niekedy dostávali kratšie tresty ako nenásilní aktivisti. Táto nespravodlivosť len podporovala radikalizáciu. Niektorí aktivisti si mysleli: *Ak si mám odsedieť trest, mohol by som spáchať aj zločin!*

Výsledkom boli ojedinelé násilné činy.

Vďaka mojim rozsiahlym kontaktom často nebolo ťažké nadviazať na mňa aspoň nepriame "spojenie". Okrem toho bola naša literatúra v disidentských kruhoch veľmi rozšírená. Často sa našla pri prehliadkach alebo dokonca na "miestach činu".

Niekedy som poznal "podozrivých z terorizmu" už pred mnohými rokmi. V čase, keď boli ešte súčasťou hnutia *nenásilného* odporu. Samozrejme, nikdy nedošlo k žiadnemu zapojeniu alebo zásahu.

Jediným psychologicky napoly účinným spôsobom, ako tomuto trendu čeliť, bolo povedať im to: *Súhlasíme s tým, že títo špinaví psi si zaslúžia byť uvarení v oleji a uviaznutí na opustenom ostrove so svojou svokrou. Ale nechceme im hrať do kárát. Zachovajte disciplínu!*

Imunita pred zatknutím

Paradoxne, niektoré vlády, ktoré ma žiadali o pomoc, aspoň niekedy aktívne bojovali proti mojej podzemnej činnosti. Stále som čelil reálnej hrozbe zatknutia na hraniciach. Preto mi musela byť udelená oficiálna *imunita pred zatknutím!* Urobili to viackrát. Konkrétne v roku 1979 v Bückeburgu a v roku 1992 v Stuttgarte.

9. marca 1992 som po udelení dočasnej amnestie vypovedal v najdlhšom procese s národnými socialistami v povojnovej histórii Nemecka v Stuttgarte. Bezpečnosť bola slabá. Napadli ma a dostal som do tváre nejaký obušok. Trochu to štípalo. Chuť však nebola taká zlá ako moja vlastná kuchyňa.

Na odlahčenejšej strane môj blízky kamarát Christian Malcoci poukázal na mená troch advokátov: *Sieg, Heil a Führer!*

Pri inej príležitosti (Frankfurt 1989) som bol informovaný, že mi bola udelená imunita na niektoré veci, ale výslovne mi bolo povedané, že táto imunita sa nevzťahuje na iné veci. V podstate mi bolo povedané: *Sľubujeme, že vás nezastrelíme zbraňou, ktorú držíme v PRAVEJ ruke. Týmto vás však informujeme, že vám NESľubujeme, že vás nezastrelíme zbraňou, ktorú držíme v LAVEJ ruke!*

To ma nesmierne pobavilo.

Napriek mojej vďačnosti za to, že ma tak dobre rozosmial, to bola jedna z mála príležitostí, keď som ponuku odmietol.

FBI a Sexuálne zvrátenosti J. Edgara Hoovera

Naše telefónne pripojenie je hrozné. Je to neprijemné.

Sťažujem sa kolegovi na druhom konci linky: *Viete, nevadí mi, že FBI odpočúva naše linky. Ale želám si, aby nezničili spojenie!*

Súhlasí s tým bezvýhradne: *Edgara Hoovera!*

Kliknite! Telefón sa práve v tomto okamihu vybije.

Zavolám mu späť. Má bystrý postreh: *Hádam sa im nepáčila moja poznámka o Hooverovom sexuálnom živote!*

Obaja sa smejeme!

Ďalší spolupracovník povedal, že agenti sa raz zrejme pomýlili. *On ich počul, ale oni nepočuli jeho.* Diskutovali o tom, čo sa pokazilo, potom na to prišli a prerušili rozhovor.

* * * * *

Vláda Spojených štátov sa zdala byť k našej činnosti dosť ľahostajná. Z času na čas nás navštívila FBI. Buď zo všeobecného princípu, alebo na žiadosť zahraničnej vlády.

To nás postavilo do delikátnej situácie.

Na jednej strane sme museli konať s predpokladom, že FBI bude odovzdávať informácie našim nepriateľom. Nechceli sme prezradiť žiadne dôležité tajomstvá.

Na druhej strane sme však chceli, aby sa FBI dozvedela dosť na to, aby si bola istá, že nie sme zločinci ani teroristi.

V priebehu rokov som mal niekoľko zábavných stretnutí s FBI.

Keď sa prvýkrát objavili pri mojich dverách, bol som umiestnený v cudzom meste. Predstieral som, že nehovorím po anglicky. Nanešťastie, agent FBI hovoril plynule nemecky. Dialóg bol ako scénka z komediálnej hry. Obaja sme však zachovali vážnu tvár. (Susedia ma potom vždy vítali s pobaveným úsmevom.)

Inokedy ma zavolali do personálnej kancelárie v továrni, kde som pracoval. Personálna riaditeľka mala na tvári znepokojený výraz. Ukázala na dvoch mužov a povedala: *Títo páni by s vami chceli hovoriť*. Dodnes si pamätám priezvisko toho agenta, pretože ma niekoľkokrát navštívil. Navštívil aj mojich susedov. Jeden z nich mu to povedal: *Áno, poznám ho. Je to milý chlapík. Vozí naše deti na prasiatku*.

Každá tlačiareň v jednom stredne veľkom meste odmietla robiť našu prácu. Dve z nich uviedli, že ich navštívila FBI. Krátko sme uvažovali, že si kúpime vlastnú tlačiareň a začneme im konkurovať! (Bola len jedna tlačiareň, ktorú sme nepožiadali. Bol to náš sused a nechceli sme ho dostať do neprijemnej situácie.)

V priebehu rokov nám dve banky v rôznych štátoch povedali, že už nepotreujú objednávať určité zahraničné meny z veľkých bánk na východe, pretože ich majú dosť od nás.

V priebehu rokov sme vážne uvažovali o kúpe *dvoch* rôznych bankových budov. Jedna z nich bola impozantná trojposchodová budova na hlavnej ceste vo veľkom americkom meste. Už sme mali viac ako dosť peňazí na pokrytie zálohovej platby. Naša potreba však nebola dostatočná na to, aby ospravedlnila náklady, a tak sme sa rozhodli, že to neurobíme.

Jedna z týchto bánk občas najprv zavolala a potom poslala vodiča päťdesiat kilometrov, aby ju od nás vyzdvihol, keď ju potrebovali v zhone.

Niekedy som osobne odnášal cudziu menu do inej banky. S mladou dámou na devízovom oddelení sme sa platonicky spriatelili.

Jedného dňa bola úplne rozžiarená. Po mojej poslednej návšteve niekto vběhol do jej kancelárie a s hrôzou sa spýtal, či vie, koho práve videl odchádzať z jej kancelárie. Tváril sa, akoby práve videl Billyho Kida, ako odchádza z banky s veľkým vrecom, z ktorého vypadávajú bankovky.

Po dvadsiatich rokoch (!) nám táto banka písomne oznámila, že náš účet ruší. Až oveľa neskôr som našiel stopu. Získal som kópiu dokumentu Interpolu, v ktorom sa uvádzalo, že som vyšetrovaný pre podozrenie z prania špinavých peňazí a obchodovania so zbraňami v štáte Utah! (Poznámka: V Utahu som nikdy v živote nebol!)

Gretchen, ktorá si pamätala FBI z 30. rokov, poznamenala: *Vyrábajú týchto chlapíkov z formy? Vyzerali presne tak isto ako pred päťdesiatimi rokmi! Všimla som si ich zo vzdialenosti päťdesiat metrov!*

George poznamenal: *FBI rada posiela svojich nových agentov, aby nás vypočúvali v rámci výcviku, pretože vedia, že sme neškodní.*

Jeden z najzábavnejších prípadov bol, keď ku mne prišli traja agenti. Nechcel som ich mať v dome, tak sme išli do blízkej reštaurácie.

Jeden z prítomných starších pánov sa bál, že sa už nikdy nevrátim! Podobným spôsobom prišiel o príbuzných v KGB. Chcel zavolať na políciu.

Najmladším a najneskúsenejším agentom bol Howard. Trval na tom, že má dôkaz, že som dostal 70 000 dolárov od teroristov! Sľúbil, že ma "zatvorí". Odpovedal som mu: *Ak máte dôkaz, poďte so mnou do banky. Povedzte to prezidentovi banky, aby mi túto sumu pripísal na účet!*

Klamala FBI vlastným agentom? Skutočne veríte ich vlastným klamstvám? Alebo ich najímajú z hereckej školy a nie z právnickej, ako tvrdia?

Howard však priznal, že môj dom a auto sú skromné. Rozhodne stredná trieda.

Každopádne som uverejnil zábavný opis tohto incidentu. Howard mi potom zavolať a poďakoval sa mi, že som neprezradil jeho priezvisko!

Nový prístup v 80. rokoch 20. storočia

V 80. rokoch sa "legálna ruka" stala dominantnou silou v národnosocialistickom hnutí v Nemecku. Naša "ilegálna ruka", stelesnená v NSDAP/AO, pracovala popri nej paralelne, ale oddelene. Dokonca som ponúkol, že budem tlačiť noviny pre legálnu odnož, ale Michael Kühnen usúdil, že by ich aj tak len zakázali. Tento vzťah sa podobal dvom rôznym zložkám ozbrojených služieb toho istého štátu.

Michael Kühnen venoval mojej práci celú kapitolu vo svojej knihe *Führertum zwischen Volksgemeinschaft und Elitedenken* (Vedenie medzi ľudovým spoločenstvom a elitným myslením).

Tu je úryvok:

Skutočným vzorom pre vodcu národných socialistov novej [povojnovej]

generácie je však Gerd Lauck, organizačný vedúci Pripravnej a zahraničnej organizácie NSDAP! ...

Stranícky súdruh Lauck vytvoril skutočnú národnosocialistickú bojovú organizáciu povojnového obdobia. Výstavba organizácie sa začala prakticky v nulovom bode. Mladí súdruhovia, ktorí dnes prichádzajú do nášho ešte stále malého, ale funkčného a úspešne fungujúceho hnutia, si sotva dokážu predstaviť, že pred desiatimi rokmi ešte vôbec nič neexistovalo. Žiadna organizácia, žiadny propagačný materiál, žiadna koncepcia, jednoducho nič: okrem niekoľkých mladých fanatických národných socialistov, ktorí sa odvážili pristúpiť k zdanlivo beznádejnej úlohe, a to k obnove národnosocialistickej strany a boju za Štvrtú ríšu.

Medzi nimi bol aj Gerd Lauck, skutočná vedúca osobnosť: Aká predstavivosť, sila vôle a odhodlanie boli potrebné na to, aby obetoval súkromný život a povolanie pre hnutie, ktoré už vôbec neexistovalo a ktoré on sám vybuduje z ničoho v rokoch boja! Zorganizoval prvé tlačiarenské možnosti, vytvoril s NS KAMPFRUF prvé otvorené národnosocialistické noviny povojnového obdobia, vypracoval koncepciu hnutia pracujúceho v propagandistickom podzemí s bunkovou štruktúrou, našiel finančné možnosti - a s nepredstaviteľne skromnými prostriedkami sa boj dal do pohybu a nachádzal v Nemecku čoraz viac stúpencov.

Stranícky súdruh Lauck pritom dôsledne odolával pokušeniu vyhlásiť sa vzhľadom na chýbajúcu politickú infraštruktúru za nového vodcu alebo predstaviť svoj malý oddiel ako novozaloženú NSDAP - oboje by bolo karikatúrou našej veľkej minulosti! Namiesto toho považoval svoju úlohu za službu budúcej strane. Táto disciplína, priorita strany, aj keď ešte vôbec neexistovala, pred márnivosťou osobného vodcovstva, toto zrieknutie sa náboru osobných stúpencov, zásada, že vodca a organizácia sa musia osvedčiť v očiach aktivistov, ktorých dôveru si musia získať skôr, než ju budú môcť požadovať naopak - to všetko zaviedol stranícky súdruh Lauck v rozvíjajúcom sa hnutí. To všetko sa pre nás stalo vzorom po tom, čo sme - vychádzajúc z NSDAP/AO - vytvorili legálnu zložku národnosocialistického hnutia a urobili tak rozhodujúci krok vpred v boji za znovuzaloženie strany.

Nikdy však nesmieme zabúdať, komu vdáčíme za to, že bol položený základ pre túto rekonštrukčnú prácu a že sa opäť stali známymi zásady skutočného národnosocialistického vedenia - vdáčíme za to Gerdovi Lauckovi a jeho NSDAP/AO. Ich význam pre našu prácu jednoducho nemožno preceňovať - bez tohto boja stranického súdruha Laucka v 70. rokoch by bol náš prvý prielom v 80. rokoch jednoducho nemysliteľný. A hoci naše spoločenstvo už roky dominuje na titulných stránkach novín a rozrástlo sa na vedúcu silu v národnosocialistickom hnutí, napriek tomu sme stále len jednou, legálnou rukou jediného, jednotného hnutia, ktorého druhou, ilegálnou rukou zostáva NSDAP/AO pod vedením stranického sú-

druha Laucka. Aj táto časť nášho hnutia urobila v predchádzajúcich rokoch veľký pokrok, dnes disponuje značnými technickými a materiálnymi možnosťami a - ako už v minulosti - vďaka svojmu umiestneniu v USA má neotrasiteľné postavenie, ktoré pre nás bude vždy predstavovať záchrannú sieť...

Úspechy, ktoré dosiahol počas prvého desaťročia a pol svojej vodcovskej práce, a jeho nosné črty skutočného vodcovstva oprávňujú zaradiť ho už teraz medzi veľké vodcovské osobnosti národného socializmu, ktoré sú pre nás všetkých vzorom a inšpiráciou.

* * * * *

O moje služby už nebol taký veľký záujem. Vďaka mojim zamestnancom stačila aj moja pozornosť na "čiasťočný úväzok" na to, aby sa zmenšená prevádzka udržala v chode.

Rozhodol som sa pre obchodnú kariéru. Keď som v teste dosiahol najvyššie skóre v histórii spoločnosti, na generálneho riaditeľa, ktorý je sám miliónárom, to urobilo taký dojem, že ma hneď zamestnal. Osobne ma zaškolil. Stal som sa jeho *viceprezidentom pre marketing*. Toto školenie a skúsenosti sú základom mojich obchodných znalostí.

Iróniou je, že tento generálny riaditeľ bol Žid! Moji priatelia diskutovali o tom, či "to vedel" alebo nie. Starý súdruh z Bundu si spomínal na podobné situácie: *Po vojne sa veľa ľudí bálo zamestnať nás, Bundovcov. Ale Židia áno. Vedeli, že sme dobrí pracovníci a že im zarobíme veľa peňazí. Navyše by boli oslobodení od kritiky za to, že nás zamestnali.*

Neskôr, keď padla železná opona, som opustil svet obchodu. Vrátil som sa do "aktívnej služby".

